

לא באר הגזקה

הקבוצות ציצית סימן כב כג

בהן דשרי, יוש שכתבו, שנהגו ⁽⁷⁾ * (7) * שלא לשכב בטלית שיש בו ציצית, גם שלא לתנו ⁽⁸⁾ * (8) * לכובס אינו יהודי ד אגור בשם הגהות לכבס, והכל שלא יהי מצות בוזיית עלי. אך נזהגים להקל ⁽⁹⁾ * (9) * לשכב בהם (כל טו): ד. יוש לזהר כשאדם לובש טלית ⁽¹⁰⁾ * (10) * שלא יגדר * (10) * ציציותיו:

כב וכו סעיף אחר:

א. * (א) * קנה טלית ועשה בו ציצית מכרך שהחנינו, ⁽¹⁾ * (1) * דלא גרע מפלים ⁽²⁾ * (2) * חדשים. הגה ואם לא בדרך בשעת עשיה מכרך ⁽³⁾ * (3) * בשעת ⁽⁴⁾ * (4) * עטוף ראשון ⁽⁵⁾ * (5) * (מיימני, ניומקי ויטק):

כג דיני ציצית בבית הקברות, וכו ד' סעיפים:

א. * מתר לכנס בבית הקברות והוא לבוש ציצית, והוא שלא יהא נגדר על הקברות, אבל אם הוא

באר היטב

(7) שלא לשכב, ובכתבי הארי"ל על פי סוד שיש לשכב בלילה בטלית קטן. (ועני סספר אליה רפה מה שמתרץ על קשיית מנן אברהם על ראית הארי"ל ז"ל): (8) ציציותיו, ועליו נאמר, וטאטאטיה כמטאטא השמר. ובספר מזה שמורה האריך דאין אסור בזה משום בוזי מצוה, אלא הטעם שלא ידרס עליהן ויפסקה. והקשה המנן אברהם ודקסימן כג כתב, דאם נגדר על הקברות אסור משום לצע לרש, משמע דבעלמא מתר, וכן היה ציצית הפסת עני שם. והמחבר יד אהרן מיישבו, על פי החלוק של הט"ז שכתבתי בסעיף קטן ג לענין בית הכסא, הכי נמי כאן לענין שלא יצא נגדר הציצית יש חלוק בין טלית גדול או קטן, דבטלית גדול שמתנד רק להתפלל אינו ראוי ונענין שיהיה ציציותיו נגדרין בארץ, והוא דבית הקברות וציציות הפסת מרי בציציות בבגדיהם, עני שם. ועני בשערי נקטת הגדולה: (6) חדשים. אבל אין מכרך שהחנינו על המצוה, כיון דאינו כא ממן לזמן. לפי

זה אם עשה ציצית כבד: ישן שפבר קנה וברך עליו שהחנינו, איתו מכרך, והוא הדין בתפלין נמי איתו מכרך שהחנינו, משום הכי כתב קנה טלית ועשה בו ציצית כו. ואין להקשות דהא על פלים חדשים צריך לברך בשעת קנין ולמה כתב ועשה בו ציצית, יש לומר, ודאך כשקונה בדרך כמות שהוא ראוי לקבש אז מכרך שהחנינו, אבל אם קנה בדרך ועשה ממש מלבושים אז יברך בשעת לבישה, והכא כיון שעושה בו ציצית מכרך אגב בשעת עשיית המצוה, נזה דעת הבית יוסף וכו"ח ורש"ל ושי"ר נקטת הגדולה ומנן אברהם, אבל הרמב"ם סבירא לה דמשום המצוה שכתב בה מכרך שהחנינו, משום הכי כתב ציצית ותפלין עני שם. וכתב עלת המיד דיש לנהוג כהרמב"ם וכן כתב ט"ז וכן בציצית בין בתפלין יש לברך בפעם ראשונה שמכרך עליהם שהחנינו כמו שכתב רמ"א ביומא דצה סימן כח לענין פסוי דם, ומנה לכל מצוה שאדם עושה בפעם ראשון מכרך שהחנינו עני שם. ועני ביומא דצה שם סעיף קטן ב מה שכתבנו שם. ועני בספר בני חייא, ובתשובת חות יציר סימן רלו: (5) עטוף ראשון. פדוש שהחנינו תחלה ואחר כך להתעטף, כ"ח, עלת המיד:

משנה ברורה

(7) * (7) * שלא לשכב, ובכתבי הארי"ל ז"ל כתוב על פי הסוד שיש לשכב בלילה בטלית קטן: (7) * (7) * לכובס אינו יהודי לכבס. הטלית עם הציצית, אלא ⁽⁸⁾ * (8) * מתר הציצית ואחר כך כובסין: (7) * (7) * לשכב בהם. וכן ⁽⁹⁾ * (9) * לתן לכובס אינו יהודי. מיהו ⁽¹⁰⁾ * (10) * יש מהמירין בזה שיעשה כנ"ל: ד (יח) * (יח) * שלא יגדר. יש מקרשים הטעם משום בוזי מצוה, ועוד, כי קרוב שיפסלו ולכן יגביהם ויתחבם בתגורו:

א (א) קנה טלית וכו'. אין להקשות * (א) * דהא על פלים חדשים צריך לברך בשעת קנין, ולמה כתב ועשה בו ציצית, דיש לומר דוקא כשקונה בדרך שהוא ראוי לקבש כמות שהוא, אז מכרך מיד, אבל אם קנה בדרך לעשות ממנו מלבושים, אז לא יברך אפילו לאחר שנגמר, רק בשעת לבישה דוקא דבעינן עשה מיתנת או קנין או לבישה, והכא הלא אינו ראוי לקבשו תכף, * (א) * דהלא צריך להטיל בו ציצית, על כן אינו יכול לברך עליו בשעת קנין. וכדי לצאת גם כן דעת הסוברים דצריך לברך שהחנינו על עשיית המצוה בפעם ראשונה, על כן יברך בשעת עשיית הציצית ולא ימתין עד הלבישה: (ב) דלא גרע וכו'. אבל * (א) * אין מכרך שהחנינו על המצוה, כיון דאינו כא ממן לזמן. לפי זה אם עשה ציצית כבד שהיה לו מכרך, אף שלא היה בו ציצית מעולם אין צריך לברך שהחנינו, והוא הדין אם עשה תפלין לעצמו אינו מכרך שהחנינו, ועני כבאר הלכה: (ג) בשעת עטוף. בתחלה כרבת להתעטף ואחר כך שהחנינו ופרי מגדים (ורד החיים):

לא ברך על סכה וילוב וכיצא בהן שהחנינו בשעת עשיה מכרך עליהן שהחנינו בשעה שיצא ידי חובתו כהן:

שער הציזין

(טו) דרך החיים: (טו) אליה רבה בשם פוסקים: (7) שם בשם שרי נקטת הגדולה: א (8) מנן אברהם: (3) פרי מגדים: (A) מנן אברהם:

לוח עמוד היומא: יום א יג תמוז תשסב < יום ב יח סיון תשסו < יום ג כג אייר תשעב < יום ד ו ניסן תשעו < יום ה ו ניסן תשסב